

РЕШЕНИЕ

№ 7388

гр. София, 04.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.05.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов

Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **1442** по описа за **2024** година докладвано от съдия Пламен Панайотов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.285, ал. 1, изр. 2 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/, във вр. с във връзка с чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ /ГД „ИН“/, депозирана чрез юрк. Н. Д. срещу Решение № 6485 от 31.10.2023 г., постановено по адм. дело № 5781/2023г. по описа на Административен съд София – град /АССГ/, 65 състав, в частта, с която ГДИН е осъдена да заплати на Т. Б. Т. , [ЕГН] обезщетение за неимуществени вреди в размер на общо 2000 лв. /две хиляди лева/, претърпени за нарушение на чл.3, ал.2, вр. чл.284-286 ЗИНЗС поради условията в които е пребивавал в периода от 15.04.2017г. до 14.06.2018г., включително в следствения арест в [населено място] , ул. „ М. В. „№2 , ведно със законната лихва от 19.06.2023 г. до окончателното изплащане, както и сторените по делото разноси в размер на 350,40 лв. С решението е отхвърлен иска, предявен от Т. Б. Т.,[ЕГН] срещу Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“, за разликата до предявения размер от 25 000 лв. По делото срещу същото Решение № 6485 от 31.10.2023 г., постановено по адм. дело № 5781/2023г. по описа на Административен съд София – град /АССГ/, 65 състав е постъпила касационна жалба от Т. Б. Т. , [ЕГН] в частта, с която е отхвърлен иска, предявен от Т. Б. Т.,[ЕГН] срещу Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“, за разликата до предявения размер от 25 000 лв.

В жалбата са наведени касационни основания по чл. 209, т. 3 АПК – неправилност на решението поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Твърди се, че съдът е стигнал до погрешни изводи, не е била съобразена действителната фактическа обстановка, установените по делото обстоятелства, както и обективната истина. Поддържа се, че не са налице елементите на фактическия състав на чл. 284 от ЗИНЗС – бездействие от страна на специализираната по ЗИНЗС администрация за осигуряване на достатъчно жилищна площ, недостатъчен като ефект обработване срещу инсекти, както и бездействие по отношение на нуждата от лечение на Т.. В касационната жалба се прави оплакване още, че в оспореното решение неправилно било прието, че неудобствата, които лицето преживяло, не надхвърлят неизбежната степен на прага на суровост, съпътстващ изпълнението на наложената мярка за неотклонение.

В касационната жалба от ГД“ИН“ се сочи, че не са представени убедителни доказателства, от която се установявало, че Т. бил поставян в нечовешки условия и не е претърпял неимуществени вреди. Касаторът моли съда да отмени решението в обжалваната част, с която е осъден за заплати на Т. Т. обезщетение в размер на общо 2000 лв. /две хиляди лева / за претърпени неимуществени вреди, както и сторените по делото разноски в размер на 350, 40 лв. и вместо него, да постанови друго по същество на спора, с което да отхвърли иска, като алтернативно моли за редуциране на размера на обезщетението за неимуществени вреди, а в останалата част, с която е отхвърлен предявеният иск, решението да бъде оставено в сила. Претендира се присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

В подадената касационна жалба от Т. Б. Т. се претендира за отмяна на оспореното решение, в частта му, с която е отхвърлен предявения иск за обезщетение за неимуществени вреди над 2000 лева до претендирания размер от 25 000 лева, ведно със законната лихва считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

В проведеното съдебно заседание по делото, касаторът ГД“ИН“ и ответник по касационната жалба на Т. Б. Т. чрез юр. М. в писмена молба поддържа касационната жалба и моли да се отмени или измени първоинстанционното решение в обжалваната му част по изложените в нея съображения. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Касаторът и ответник по касационната жалба на „ГД“ИН“ Т. Т. не се явява и не изразява становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор П., изразява становище за неоснователност на касационните жалби и правилност и законосъобразност на оспореното решение.

Административен съд София - град, VI касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационните жалби:

Двете касационни жалби са процесуално допустими, като подадени в срока по чл. 211, ал. 1 АПК от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледани по същество, жалбите са неоснователни.

Производството пред АССГ е образувано по предявения от Т. Б. Т., ЕГН [ЕГН], от

[населено място] иск, на осн. чл.284 от ЗИНЗС, за обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 25000 лв., причинени от условията, в които е пребивавал в периода от 15.04.2017г. до 14.06.2018г. в следствия арест на Специализирания наказателен съд в [населено място], [улица], ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба.

С оглед обстоятелствата, изложени в исковата молба, становищата и исканията на страните в хода на делото, след приложението на чл. 284, ал. 3 ЗИНЗС, съдът е събрал относимите към предмета на спора доказателства и е установил фактичката обстановка въз основа на изложените по делото факти и след обсъждане доводите на страните.

От фактичката страна съдът е установил, че Т. Б. Т. е бил задържан в ареста на [улица] към сектор “Арести” София при ОСИН София на 15.10.2017г, съгласно постановление за задържане за срок от 72 часа на прокурор от Специализираната прокуратура. Съгласно протоколно определение на Специализирания наказателен съд от 15.10.2017г. по нчд № 2940/2017г. по описа на съда по отношение на Т. била постановена постоянна мярка за неотклонение “Задържане под стража”. На 14.06.2018г. е приведен в Затвора _ София. През исковия период от 15.10.2017г. до 14.06.2018г. ищецът е бил настанен в килия № 17 на етаж II, като в периода от 22.01.2018г. до 27.01.2018г. се е намирал в ареста в [населено място].

Според приетото по делото становище рег. № 14672 от 28.08.2023г. килиите в ареста са еднотипни, състоят се от две помещения с по два броя легла с обща площ около 16 кв. м. Оборудвани са с маса и столове, шкафчета за вещи, които са неподвижно закрепени за пода. Всяка килия разполага със санитарен възел с тоалетна и мивка с площ около 2 кв. м., отделен с параван от масивна зидария с височина около 1,20 м. Най-малко два пъти в седмицата на задържаните лица се предоставя достъп до баня за къпане и бръснене, ежедневно при поискване им се предоставя топла вода за хигиенизиране на помещенията, личен тоалет и пране. Прозорците са с армирано стъкло, отваряеми, като през летните месеци се демонтират с цел по-добро проветряване, от външната им страна има изградени и монтирани метални решетки. Размерът на светлия отвор на прозорците е 1,13 м. на 0,9 м. Арестът е разкрит на 14.09.1994г., когато е изградена аспирационната система, която осигурява непрекъсната принудителна циркулация на въздух в килиите и общите помещения. През 2002г. са извършени строително-ремонтни дейности по отношения изграждането на санитарните възли в спалните помещения и е извършена основна профилактика на аспираторната система. На задържаните лица е предоставена възможност със собствени средства да закупуват допълнително хигиенни препарати, които се съхраняват на определени за целта места и се предоставят за ползване под контрол и наблюдение от страна на служителите на ГДИН. При поискване ежедневно на задържаните лица се предоставят необходимите препарати и пособия за хигиенизиране на помещенията, осигурени от бюджета на ГДИН, като не се води регистър, нито протоколи за персонално предоставяне на препарати.

Арестът на [улица] към сектор “Арести” при ОСИН – София е разположен в сграда на затвора – София. Във вътрешния двор са разположени местата за престой на открито на задържаните лица, които са три на брой, разделени с преградна мрежа, като общата им разгърната площ е около 150 кв. м., предоставя цялостен достъп до външна среда с пряка слънчева светлина и естествен достъп и циркулация на свеж въздух. В помещенията за престой на открито са монтирани лост и успоредка за

поддържане на физическа активност. При желание задържаните лица ежедневно ползват правото си на престой на открито, като не са събирани повече от 12 души на едно място. В становище рег. № 13154 от 01.08.2023г. е посочено, че на мястото за престой на открито са монтирани два броя телефонни апарати, като на всеки арестантски етаж също има поставен телефонен апарат, който при нужда да бъде ползван от задържаните лица извън времето за престой на открито, като времето за разговори е от 8:30ч. до 12:00 часа и от 13:00 ч. до 17:00 часа, по изключение и от 17:00 часа до 17:45 часа.

Според становището на ответника ГД „ИН“, редовно се е осъществявала обработка на всички помещения, прилежащи към ареста с пестициди от “Килъри” ООД, с което е имало сключен договор за профилактична обработка. При подаване на сигнали са били извършвани и извънредни обработки.

От ГД“ИН“ са представени като доказателства, приети по делото, заверени преписи на шест протокола за извършване на ДДД обработка; писмо рег. № 14603/25.08.32023г. по описа на ОСИН – София с приложен сертификат за контрол, издаден при посещение на Столична РЗИ на 13.09.2018г. в ареста на [улица], според който контролираният параметър осветеност съответства на изискванията на Наредба № 49 обн. ДВ бр. 7/1976г. с приложен протокол № 182174-3-10702/13.09.2018г. от контрол в килия № 7, етаж I и килия № 13, етаж II. Приложени са и преписи от искания за отпускане на материални ценности - почистващи препарати, санитарни материали и др.

В становище рег. № 13154 от 01.08.2023г. е посочено, че ищецът редовно е купувал тютюневи изделия и е бил настанен в килия за пушачи, като не е изявил желание да бъде преместен в такава за непушачи.

Съгласно заповед №Л-4102/06.10.2016г. на главния директор на ГДИН на всяко задържано лице при постъпване в ареста се полагат дюшек, две одеяла, два чаршафа, възглавница и калъфка, като задържаните могат да ползват собствено постелъчно бельо, като не се допуска внасянето на собствен дюшек. След преглед от медицинско лице и установяване на здравословен проблем, по предписание на лекаря се допуска ортопедично средство – топ матрак, възглавница.

В арестите не се организират социални и обучителни мероприятия, за да не общуват участниците в ОПГ помежду си и тъй като в ареста, за разлика от затворите, няма назначени инспектори, които да отговарят за социалните дейности.

Храната в ареста се доставя три пъти дневно от затвора – [населено място]. Задържаните лица могат чрез администрацията на ареста за собствена сметка да закупуват допълнително хранителни продукти и разрешени вещи за лично ползване от лавката.

Приложени са и декларации от ищеца от 21.01.2018г. и 14.06.2018г.; месечни графици за къпане, бръснене на задържаните лица в ареста в исковия период; таблици за състава на дневната дажба и полагаемите се хранителни продукти на един лишен от свобода – възрастен; препис от арестантското досие на ищеца; препис от амбулаторната книга, относима за исковия период .

Според представената медицинска справка рег. № 12511 от 20.07.2023г., изготвена от директора на МЦ към ОСИН – София относно ищеца Т. Б. Т., първоначално е прегледан на 16.10.2017г., като не са констатирани и споделени оплаквания. На 31.01.2018г. е прегледан в МЦ с оплакване от сърцебиене. По повод здравословния проблем са регистрирани още пет прегледа. Назначена е терапия. На 18.04.2018г. е

изведен за консултация в Специализирана болница за активно лечение на лишени от свобода - София. Всички останали записи в журнала са относно получаване на различни медикаменти и витамини отвън. На 21.11.2017г. ищецът е поискал да бъде записан за преглед при стоматолог. Такъв не е осъществен. На 30.01.2018г. наблюдаващият прокурор не е уважил искане на защитата за извеждане на външен стоматолог поради липса на достатъчно основания.

По искане на ищеца са разпитани двама свидетели. Според показанията на свидетеля К. Г. Н., пребивавал в една килия с ищеца през голяма част от исковия период, в килията са били пет човека. Килията била разделена на две с преградна стена по среда, общо с всичко включено, тоалетна мивка, маса, легла и т.н. била около 12 кв. м. – три на четири крачки. Прозорците били с размери метър на метър, неотваряеми, затъмнени, матирани, на два реда, с решетки и не позволявали пряк достъп на свеж въздух и естествена светлина. Осветлението било с лампи. П. дрехите си вътре в кофа, на ръка, затопляли водата на радиатора и ги сушили в килията, като се редували. Дюшеците били стари, неудобни и мръсни. Санитарният възел бил открит, със стена 60-80 см, не бил отделен, нямал врата и преграда, не осигурявал уединение, нямало изградена климатична и вентилационна система. Тоалетната била клекало, без тоалетна чиния, била разположена на около 60-80 см от масата за хранене и по – близо до две от леглата. В килиите имало хлебарки и дървеници и не се взимали мерки за обезпаразитяване. Не позволявали на задържаните да внесат препарати, с които да се борят срещу тях. Попадали насекоми в храната, в леглата. В спалните помещения задържаните поддържали хигиена, доколкото било възможно, но не били предоставяли материали за поддържане на чистотата в килията.

Нямало график за баня – извеждани били за баня един или два пъти в седмицата, понякога в банята нямало топла вода. Банята била мръсна. Престоят на открито бил веднъж дневно по около 40 минути, в които били включени и разговорите по телефона. Били извеждани около 10-12 човека на около 30 кв.м. Имало две телефонни кабинки, едната от които винаги била развалена. Не се организирали социални мероприятия.

Храната била давана три пъти на ден, но била лошо качество. Хранели се в килията, на една маса с две столчета, на смени. Често били наводнявани, имало влага и мухъл. Според свидетеля, ищецът имал здравословни оплаквания – боляло го зъб. Лекарят често отсъствал и давал само две-три лекарства, а който искал друго, след одобрение можело да се вкара отвън.

По време на престоя му в ареста на ищеца Т. му се родило дете. Той преживял тежко, че не може да присъства. Всички били депресирани от условията в ареста.

Според показанията на свидетеля И. Н. К., познат на ищеца, с когото са се чували, когато Т. Б. Т. е бил в ареста и са се виждали редовно след излизането му. С течение на времето на ищеца в ареста му ставало по – тежко. Чувствал се унижен от условията.

Споделял му, че са много лоши - мухъл, тоалетна в средата на стаята, където се храниш, спиш. Т. се чувствал зле, било му мъчно и трудно, когато се родил синът му. След освобождаването му бил различен, вече не бил усмихнат, щастлив и шеговит, а сърдит, начумерен, изнервен, смачкан. Свидетелят е изпращал храна на ищеца всеки път по родителите му, защото храната там била ужасна. Т. имал проблем със зъбите, не го пускали да отиде на зъболекар, поради което свидетелят му носел болкоуспокояващи прахчета. След излизането ищецът бил отслабнал с около 15 кг.

Съдът е обсъдил подробно всички събрани писмени и гласни доказателства и ги е анализирал в тяхната взаимовръзка.

С оглед на така събраните писмени и гласни доказателства, съдът е приел за неоснователно направеното с отговора на исковата молба възражение за изтекла давност за периода от 15.10.2017 до 22.01.2018г., когато ищецът е бил приведен по делегация в ареста в [населено място] за извършване на процесуално-следствени действия по ДП № 301/2012 на РП – Русе. Правилен е изводът, че съгласно чл. 110 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), давността за предявяване на иск по чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС, с оглед липсата на специална разпоредба в самия закон е пет години. С т. 4 на Тълкувателно Решение № 3 от 22.04.2004 г. по Тълкувателно дело № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС е прието, че началният момент на погасителната давност при исковете за обезщетение от причинени вреди от незаконни действия, респективно бездействия на административния орган е този на преустановяването им. По закон давността не се прилага служебно, поради което длъжникът трябва да възрази и да заяви изрично пред съответния орган, че задължението му е погасено по давност. В конкретния случай, незаконосъобразните действия са преустановени на 14.06.2018г., когато ищецът е преместен в затвора в [населено място]. Да се приеме обратното би означавало да се прекъсва давността за всяко излизане на ищеца извън помещението и ареста, което противоречи и дадено от ЕСПЧ тълкуване в което се критикува твърде формалистичният подход на българските съдилища да указват на лишените от свобода да разделят исковете си. В този смисъл е и съдебната практика, която не отчита всяко излизане от ареста/ мястото за лишаване от свобода (за лечение или участие в съдебни заседания например) като отделен иск. че исковата претенция е частично погасена по давност.

Съдът приел за неоснователно становището на ответника за неприложимост на изискването за 4 кв.м. на л.св., защото забраната за поставяне на л.св. при неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието следва пряко от абсолютната забрана по чл.3 от ЕКПЧ.

Съдът приел за установено, че през исковия период Т. Б. Т. е пребивавал в килия № 17 на етаж II, която се състояла от две помещения с по два броя легла с обща площ около 16 кв. м. оборудвани с маса и столове, шкафчета за вещи, неподвижно закрепени за пода. В тази площ се включва обзавеждането и санитарният възел, който бил около 2 кв.м.

В обжалваното решение съдът приема, че при пребиваването си във килията, ищецът е съжителствал с най – малко четири лица. Площта на всяко лице с обзавеждането без санитарния възел е 3,5 кв.м., а при пет

задържани лица – 2,8 кв.м., като в тази площ се включва и обзавеждането – маса, столове, шкафчета и легла. И в двата случая обаче площта е под 4 кв.м. на човек . Освен това, не е посочен размер на санитарния възел, който следва да се извади от разполагаемата площ съобразно поясненията на ЕСПЧ по делото М..

Съдът формира извод за нарушение по чл.3 от ЗИНЗС според делото М..

Съдът приел , че ищецът е имал възможност всеки ден за престой на открито.

В чл.86, ал.1, т.1 от ЗИНЗС е регламентирано правото на лишените от свобода на престой на открито не по-малко от един час на ден. Задължение на затворническата администрация е да го осигури. По делото не се спори, а и от събраните доказателства се установява, че всеки ден в светлата част на денонощието ищецът е имала възможност за престой на открито, който съгласно представените становища и свидетелските показания се е осъществявал на открито помещение с площ около 50 кв.м. (били оградени три помещения на площ около 150 кв.м.), в което се извеждали не повече от 12 човека едновременно, което ограничава възможността за движение. Според свидетеля е продължавал около 40 минути.

Съобразен със събраните доказателства е изводът на АССГ , 65 – ти състав , че арестното помещение разполага със собствен санитарен възел с непрекъснат достъп до течаща вода, с чешма, мивка и тоалетна – клекало. Санитарният възел е отделен от останалата част на килията, посредством масивна преградна стена с височина около 1,20 м., според представената справка Следователно, достъпът до санитарен възел и баня не е ограничен в светлата част на деня и за належащите си нужди през нощта задържаните лица могат да ползват санитарното помещение в спалното помещение, което е обособено и снабдено с постоянно течаща студена вода. Следователно, администрацията на ареста е осигурила на задържаните лица постоянен достъп до санитарен възел със студена вода, както и възможност за поддържане на личната хигиена. Параграф 249 от Решението по делото Н. и др. срещу България, сочи, че достъпът до правилно оборудвани и хигиенични санитарни помещения е от изключително значение за запазване на чувството на затворниците за лично достойнство.

Съдебният състав споделя извода , че санитарният възел не е отделен с плътна стена и врата от помещението и следователно не позволява уединение. Според цитираното решение на ЕСПЧ липсата на уединение, което засяга достойнството в значителна степен, е налице нарушение на чл.3 от Конвенцията.

Следва да се отбележи, че относно хигиената няма доказателства, че на задържаните лица да са раздавани почистващи препарати и средства, за да може да се поддържа нормална хигиена в помещенията. Като доказателство от ответника е представено искане за отпускане на материални ценности, но не може да се установи кога и на кого са раздадени. Следователно, не може да се приеме, че е осигурен достъп до хигиенични санитарни помещения, с оглед насоките в цитираната практика на ЕСПЧ.

Относно наличието на хлебарки, гризачи, бълхи, въшки, дървеници и други вредители АССГ,65 – ти състав приема, че в случая е установено неизпълнение на законови задължения – неосигуряване на благоприятни и хигиенични условия.

След подробен анализ на изложените в исковата молба аргументи, съдът правилно приема констатираните по-малко от 4 кв.м. жилищна площ на разположение, липсата на пряка слънчева светлина и възможност за проветрение, липсата на уединение в санитарното помещение в килията, мотивират извод за "нечовешко" и "унизително" отношение, което превишава целите на изтърпяване на наказанието. В случая неудобствата и страданията, с които е съпроводено задържането на Т. Б. Т. надминават необходимото за изпълнението му. В решенията си ЕСПЧ подчертава, че приложението на чл. 3 от Конвенцията изисква засягането да води до унижение, което надминава това, което обикновено съпътства наказанието лишаване от свобода.

Предвид презумпцията по чл.284, ал.5 ЗИНЗС съдът приема наличието на претърпени неимуществени вреди в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с условията на изтърпяване на наказанието за доказани. Кумулативното въздействие на визираните фактори достига изискуемия праг на суровост по смисъла на чл.3, ал.2 ЗИНЗС, вр. чл.3 от ЕКПЧ и надхвърля неизбежния елемент на страдание и унижение, свързани със самото изпълнение на мярката за неотклонение „задържане под стража“.

В останалата част съдът намира оплакванията на ищеца за недоказани.

Съдът е определил размера на обезщетението при отчитане на интензитета на негативните преживявания, продължителността от около 238 дни за исковия период (без пет дни, в които е бил в ареста в [населено място] по делегация), при съобразяване на стандарта на живот в страната и решения на ЕСПЧ. Обезщетението в размер на 2000 лева съответства и на обезщетенията, които се присъждат от Съда по правата на човека по аналогични случаи, както и отговоря на изискването според практиката по чл. 3 от ЕСПЧ, според която държавите следва да гарантират, че

лицето е задържано при условия, които са съвместими с човешкото му достойнство, че начинът и методът на изпълнение на тази мярка не го подлагат на мъки или изпитания, надхвърлящи неизбежното страдание, свързано със задържането, и че предвид практическите изисквания на лишаването от свобода, неговото добро здравословно състояние е съответно обезпечено. При преценяване на условията на задържането, следва да се вземат предвид кумулативните последици на тези условия и срока на задържане.

За разликата до предявения размер от 25 000 лв. искът е отхвърлен като неоснователен. Уважена е претенцията на ищеца за присъждане на лихви върху уважената сума от момента на предявяване на иска , а именно 14.06.2023г.

Релевантните оплаквания на ищеца касаят – пренаселеност на помещенията, съчетана с ниска хигиена, липса на вентилация, на достъп до чист въздух и светлина, наличие на хлебарки и дървеници, ухапванията от които влошавали условията за сън. Именно съвкупното въздействие на тези условия съдът трябва да прецени дали са довели до твърдените неимуществени вреди.

Безспорно е установено и наличието на причинно-следствена връзка между настъпилите вреди и бездействието на затворническата администрация.

Касационният състав споделя изцяло доводите на първоинстанционния съд относно размера на определеното обезщетение. Присъдената сума представлява справедливо обезщетение на задържаното лице за претърпените от него неимуществени вреди при изтърпяване на наложеното му дисциплинарно наказание. Правилно е определен размерът на обезщетението, като същият е съобразен изцяло с релевантните обстоятелства. В случая е съобразен периодът, през който е търпяно нарушението, конкретните факти, свързани със здравословното състояние на ищеца, през времето на нарушението, както и последиците за неговото здравословно – физическо и психическо състояние. Взета е предвид и практиката на ЕКПЧ и размерът на определените от Съда обезщетение по сходни случаи по български дела. С оглед изхода на спора, правилно първоинстанционният съд е възложил в тежест на ГДИН разноските

Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства навежда съда на категоричен и несъмнен извод, че за исковия период ищецът е пребивавал в условия, свързани с наличие на паразитни инсекти, което допълнително е влошавало начина и условията за изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“, свързано с посочената по-горе

пренаселеност на помещенията. Предвид презумпцията по чл.284, ал.5 ЗИНЗС съдът приема наличието на претърпени неимуществени вреди в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с условията на изтърпяване на наказанието за доказани. Кумулативното въздействие на визираните фактори достига изискуемия праг на суровост по смисъла на чл.3, ал.2 ЗИНЗС, вр. чл.3 от ЕКПЧ и надхвърля неизбежния елемент на страдание и унижение, свързани със самото лишаване от свобода.

С оглед изложеното, като взе предвид, че административният съд изцяло е приложил стандартите за защита на правото по чл. 3 ЕКПЧ по отношение на ищеца, намира, че съдът е постановил решението си изцяло в съответствие с материалния закон, без наличие на нарушение на съдопроизводствените правила.

По изложените съображения настоящият съдебен състав счита, че при постановяването от едноличния състав на АССГ на обжалваното решение не са допуснати сочените в касационната жалба нарушения, представляващи касационно основание по чл. 209, т. 3 АПК.

В разглеждания случай, като се отчетат обстоятелствата, съставляващи проявления на нарушението по чл.3, ал.1 вр. ал.2 ЗИНЗС; периода на исковата претенция /времето, през което ищецът е бил поставен в условия, унижаващи човешкото достойнство/; предвид характера и невисокия интензитет на породените негативни вътрешни изживявания и при прилагане на чл.284, ал.2 ЗИНЗС, настоящият състав намира, че присъденото обезщетение е напълно справедливо.

Решението е съобразено с материално-правните норми и практиката на съдилищата и в частта относно присъдената законна лихва, поради което настоящият състав препраща към мотовите му.

По разноските.

Предвид неоснователността на жалбата , разноси на касаторите не следва да се присъждат.

Предвид тези съображения, Административен съд София-град, VI касационен състав,

Р Е Ш И:

Оставя в сила Решение № 6485 от 31.10.2023 г., постановено по адм. дело № 5781/2023г. по описа на Административен съд София – град /АССГ/, 65 състав.

Решението е окончателно

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

